

Charles Ndongoya mod Sverige (appl. 17868/03 EMD kendelse, afsagt den 22. juni 2004)

Sagsfremstilling:

Charles Ndongoya, statsborger i Tanzania, indrejste i Sverige den 28. oktober 1991, hvor han søgte opholdstilladelse på baggrund af hans ægteskab med en svensk statsborger.

Den 27. november 1991 fik den pågældende tidsbegrænset opholdstilladelse i Sverige. Opholdstilladelsen blev efterfølgende forlænget til den 27. maj 1993. I sommeren 1991 blev Ndongoya og hans hustru testet HIV-positive. I perioden fra oktober 1993 til 12. marts 1996 opholdt Ndongoya sig i Tanzania. Den 10. juli 1996 fik Ndongoya permanent opholdstilladelse i Sverige. I november måned 1997 blev Ndongoya skilt fra sin hustru. I begyndelsen af 1999 modtog Karolinska Hospital i Stockholm oplysning om, at den pågældende havde seksuelt samkvem uden at oplyse sine partnere om, at han var HIV-positiv. I maj måned 1999 blev den pågældende tvangsmæssigt isoleret i henhold til Smittskyddslagen.

Politiets efterforskning af sagen viste, at Ndongoya havde smittet to partnere med HIV-virus. Den 8. september 1999 blev den pågældende idømt 6 års fængsel herfor, samt for et tilfælde af forsøg på vold. Retten afviste imidlertid anklagemyndighedens påstand om udvisning af Sverige. Appeldomstolen (Svea hovrätt) stadfæstede den 2. december 1999 byrettens domfældelse og strafudmåling. Appelretten besluttede imidlertid tillige, at den pågældende skulle udvises af Sverige. Ndongoya blev den 1. februar 2000 meddelt afslag på en ansøgning om at få sagen prøvet ved den svenske højesteret.

Påstanden:

Ndongoya gjorde gældende, at hans udvisning til Tanzania ville indebære en overtrædelse af artikel 2 samt 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Ndongoya henviste i den forbindelse til, at udvisningen – på grund af problemer med at få den nødvendige medicinske behandling – ville medføre en forværring af hans HIV-sygdom og en betydelig afkorting af hans forventede levetid.

De svenske myndigheder gjorde blandt andet gældende, at Ndongoyas sygdom ikke havde udviklet sig til AIDS, ligesom han ikke havde udviklet nogen HIV-relateret sygdom. Myndighederne henviste endvidere til, at den relevante medicinske behandling for HIV-smittede var tilgængelig i Tanzania. De svenske myndigheder bemærkede i den forbindelse, at det forhold, at Ndongoyas situation i Tanzania muligvis var mindre gunstig end i Sverige, ikke var afgørende for anvendelsen af artikel 3 i konventionen.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen gav ikke klageren medhold i, at hans udvisning ville indebære en overtrædelse af konventionens artikel 2 og 3. Domstolen bemærkede indledningsvist, at klagen vedrørende overtrædelse af artikel 2 og 3 i konventionen naturligt hørte sammen. Domstolen lagde ved afgørelsen vægt på, at Ndongoya ikke havde udviklet AIDS, og at han ej heller led af HIV-relaterede sygdomme. Domstolen henviste endvidere til, at medicinsk behandling er tilgængelig om end bekostelig i Tanzania. Domstolen bemærkede i den forbindelse, at Ndongoya i perioden fra oktober 1993 til marts 1996 boede i Tanzania – og at han på daværende tidspunkt var testet HIV-positiv. Domstolen tillagde det endelig vægt, at Ndongoya havde familie i hjemlandet, og at han derfor ikke var udelukket fra at søge støtte hos familien ved en tilbagevenden til hjemlandet.

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=672300&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=1132746FF1FE2A468ACCB CD1763D4D8149>